

❧ KAPITEL 1 ❧

Jeg drømmer ikke! Olivia Abbott lod sine fingre glide hen over lagene af pink chiffon, som flød ud fra hendes talje og ud over bagsædet af den limousine, hun og hendes søster sad i. Rhinstenene på hendes pink sandaler glimtede og blinkede til hende.

På den anden side af den mørkt tonede glasvæg sad chaufføren iført hvide handsker. Der var plads til mindst ti på bagsædet, men hendes bio-far, der ledsagede dem denne aften, sad på forsædet, så de kunne sidde for sig selv. Olivia var på vej til den største begivenhed i sit liv. Det var som et eventyr – bare uden de onde stedsøstre.

”Det er bare for vildt!” hvinede hun til sin tvillingsøster, som sad over for hende og bladrede i sangkataloget til limoens musikanlæg.

Ivy Vega lagde hovedet på skrå. De to sorte spisepinde, hun havde sat sit hår op med, lignede viserne på et ur. ”Siger du, at du nyder at køre i limo i en smuk kjole gennem en hær af paparazzier, der er villige til at slå ihjel for at finde ud af, hvem du er? Mærkeligt!”

Olivia rakte tunge. ”En smuk kjole, yes – helt klart! Limoen ... er okay, men fotograferne ... puh ha nej!” svarede hun. Hun havde ikke spor lyst til, at vanvittige fotografer forfulgte hende. Hun ville bare se den første film, hun nogensinde havde været med i. ”Det er filmen, det handler om!”

For få måneder siden havde Olivia fået en lille rolle i filmen *The Groves*. De to største Hollywood-skuespillere på planeten, Jackson Caulfield og Jessica Phelps, havde haft hovedrollerne. Og denne lørdag aften var der landsdækkende premiere på filmen lige her i Franklin Grove.

”Min søster, filmstjernen,” sagde Ivy og lænede sig frem med en fremstrakt hånd, som om hun holdt et stykke papir. ”Må jeg få din autograf?”

Olivia gjorde et overdrevent kast med håret og stak næsen i sky. ”Jeg skriver *ikke* autografer.” Og så begyndte de begge at grine.

Olivia kunne slet ikke forestille sig, at nogen kunne finde på at spørge om hendes autograf. *Sådan noget sker bare ikke for en helt almindelig pige som mig*, tænkte hun. Det følte stadigvæk uvirkeligt, at hun skulle gå op ad den røde løber.

”Nå, lad os se, hvad vi har af lækkerier hernede.” Ivy løftede et armlæn i læder og afslørede en flaske med et brusende indhold og en skål kirsebær. Da hun løftede flasken op af det lille kølerum, fik hun øje på etiketten, som reklamerede for filmen. ”De går da ikke glip af nogen mulighed for reklame,” sagde hun tørt.

Siden det var blevet offentliggjort, at *The Groves* allerede ville kunne ses i biograferne om foråret, havde Franklin Grove været plastret til af reklamer for filmen. Selv Olivia var ved at blive træt af alle plakaterne med en storsmilende Jackson og en lige så storsmilende Jessica. Byen var tapetseret med dem.

Hun kiggede ud ad de tonede ruder på menneskemængden under gadelygterne. De holdt håndskrevne skilte i vejret og forsøgte at kigge ind gennem ruderne. Reklamerne havde åbenbart virket, for alle lod til at

være på hysteriets rand. Limoen var cirka to gader fra Franklin Groves biograf, hvor premieren skulle finde sted, men bilen sneglede sig af sted på grund af menneskemængden.

”Jack-son, Jack-son,” messede en gruppe på fire piger skingert inde på fortovet. De havde alle sammen ens cowboystøvler på, der var nøjagtige kopier af dem, Jackson plejede at gå i.

Olivias hjerte bankede hurtigere. Efter deres første megapinlige møde for nogle måneder siden var superstjernen Jackson Caulfield blevet hendes kæreste. Bare tanken gjorde hende svimmel. Hun var kæreste med den største teenage-stjerne på hele planeten! Men det var en mørklagt hemmelighed for offentligheden.

Jacksons manager, Amy Teller, havde besluttet, at det ville skuffe alt for mange af Jacksons fans, hvis han havde en kæreste. Derfor havde de ikke sagt det til andre end familien endnu. Det var heller ikke den største hemmelighed i Olivias liv – *det* var den ’vampyrer er virkelige’-verden, som hun havde fundet ud af gennem Ivys mærkelige spisevaner. Men Jacksons og hendes hemmelige forhold betød, at de ikke kunne ses sammen, medmindre det var som

venner eller som skuespillere. Det var ret hårdt, når det eneste, hun havde lyst til, var at kysse ham!

Hun kiggede på sin søster på limo-sædet overfor. Hun var iført en goth-skøn, sort, kinesisk kjole med røde drager broderet på. Søstrene så ud som hinandens modsætninger, men det ville kun gøre det sjovere at gå op ad den røde løber sammen. Og når hun nu ikke kunne gå ved siden af Jackson, så var Ivy den næstbedste.

”Du ser fantastisk ud i den kjole,” sagde Ivy. ”Helt klar til din debut!”

”Tak,” sagde Olivia. ”Men du mener vel *vores* debut på den røde løber. Du går lige ved siden af mig!”

”Aldrig i livet!” Ivy lænede sig frem. ”Jeg gemmer hovedet under jakken og smutter ind ad bagdøren. Og i øvrigt så ville vi to sammen ligne eventyrprinsessen og hendes onde stedmor.”

”Kom nu, Ivy,” protesterede Olivia. ”Jeg ved godt, at du ikke kan lide alt det postyr her, men i virkeligheden så vil folk overhovedet ikke kigge på os. De venter alle sammen på Jessica og Jackson.”

Limoen rundede langsomt et hjørne, og pludselig blev nattehimmelen oplyst af rampelys og kamerablitz.

Et megastort neonskilt bekendtgjorde blinkende premieren på *The Groves*.

”Undskyld mig,” lød det dannet fra chaufføren over bilens samtaleanlæg. ”Vi ankommer om et kort øjeblik.”

Ivy rystede på hovedet. ”Alt det her glimmer og glamour, det er bare slet ikke mig. Det er *det* ene tvillingeønske, jeg ikke kan opfylde,” sagde hun og undgik Olivias blik. ”Sorry, søs.”

”Altså, lige et øjeblik,” sagde Olivia. ”Du har klædt dig ud som cheerleader for min skyld. Du har iført dig pink modetøj. Du er gået til audition til en film, og du har fnist, som var det et spørgsmål om liv eller død, alt sammen for min skyld – hvorfor skulle det her så være anderledes?”

Ivy bed sig i læben.

”Hvad er det, du ikke fortæller mig?” Olivia hævede øjenbrynene og ventede.

Ivy lænede sig frem og hviskede: ”Jeg har svoret ikke at sige noget.”

Olivia begyndte at blive bekymret. Hendes søster havde aldrig hemmeligheder for hende. Det måtte være et eller andet stort!

”Det er *Jackson*,” begyndte Ivy, ”der kommer til at

følge dig op ad den røde løber, men det var meningen, at det skulle være en overraskelse.”

Olivias hænder fløj op til ansigtet. ”Er det rigtigt?!” Han måtte have skændtes med sin manager, eller også havde han simpelthen ikke fortalt Amy Teller om sine planer. Hvad så med alle hans fans? Og alle paparazziene? Alligevel hoppede Olivia i sædet af spænding.

”Ja, det er rigtigt,” sagde Ivy og kunne ikke lade være med at smile.

Olivia smilede tilbage og skubbede bekymringerne væk. Det var alt sammen lige meget. Hun skulle følges med sin kæreste op ad den røde løber. Ikke flere løgne!

”Jeg kan næsten ikke vente,” hviskede hun.

I det samme drejede bilen uventet, så Ivy og Olivia kurede over i den anden ende af bagsæderne.

”Wow!” Ivys spisepinde klikkede hårdt mod ruden.

”Hvad sker der lige her?” spekulerede Olivia, da de drejede væk fra biografen.

Den mørkt tonede rude, der skilte for- og bagsæderne blev rullet ned. Hendes bio-far, hr. Vega, stak hovedet frem. Han så vildt sej ud i sin smoking.

”Beklager, piger,” sagde han. ”Der er en lille ændring i planen.”

”Æ-ændring?” stammede Olivia. Nu da hun havde fundet ud af Jacksons planer, havde hun ikke lyst til *nogen som helst* ændringer.

”Jeg beklager,” sagde chaufføren med blikket stift rettet mod kørebanen. ”Men vi har lige fået besked om, at Jessica Phelps af mystiske årsager er blevet forsinket. Og dermed også premieren.”

Olivia stønnede. Jessica udnyttede altid sin stjernestatus til det yderste. Den første dag, de skulle filme, havde hun fået et anfald af divanykker og havde forlangt alle mulige specielle privilegier. Hun var jo stjernen i filmen, så de kunne simpelthen ikke fortsætte uden hende – og det vidste hun.

”Rolig nu, Olivia,” sagde hr. Vega med et medfølelse udtryk i sit blege ansigt. ”Foodmart er lige rundt om hjørnet, og man har besluttet, at alle skuespillerne venter der.”

”Okay,” sagde Olivia mat, da ruden rullede op igen. ”Argh!” var det, hun i virkeligheden havde lyst til at sige.

”Ups,” sagde Ivy med et grin. ”Vi er ikke ligefrem klædt på til indkøb i supermarkedet.”

Olivia så det for sig: alle skuespillerne og deres assistenter, plus de totalt stressede premiereansvarlige, som styrtede op og ned ad gangene i Franklin Groves største supermarked i gallakjoler og silkekreationer.

”Det bliver megakaotisk,” udbrød Olivia. ”Jessica må have gang i et eller andet.”

”Vi kan altid snige os nedenunder, hvis det bliver for heftigt i supermarkedet.”

Neden under Foodmart lå Bloodmart. Det var der, alle Franklin Groves vampyrer gik hen og fik nye forsyninger af nattens snacks. At bide mennesker var bare så meget sidste århundrede. For at komme ind skulle man kende det hemmelige password, og Olivia var et af de få mennesker, som var blevet indviet i vampyrernes verden. Det var, fordi hun var Ivys tvilling.

”Medmindre der er kaos dernede også,” svarede Olivia. Hun tænkte på den første gang, hun havde været i Bloodmart. Det var lige efter, at hun havde fundet ud af vampyrhemmeligheden, og hun havde været ret rystet over det alt sammen. Selvom det værste, hun havde set dernede, var en skaktturnering.

”Bare rolig,” sagde Ivy. ”De fleste vampyrer vil stå i en kødrand sammen med kaninerne for at se Jessica

Phelps komme kørende. De vil se deres vampyrdiva stråle i al sin glimmer.” Tænk hvis verden vidste, at en af Hollywoods topstjerner var vampyr og filede spidserne af sine tænder jævnlige! De fleste mennesker troede overhovedet ikke på vampyrer – og vidste intet om, at mennesker drillende blev kaldt ”kaniner” i vampyrkredse.

Da de kørte ind på Foodmarts parkeringsplads, sukkede Olivia. Hun håbede inderligt, at Jessica Phelps ikke havde ødelagt hendes chance for at gå op ad den røde løber sammen med sin kæreste.

Foodmart var proppet med folk. Det var som en folkemængde ved en hængning.

Skal de virkelig bruge så mange mennesker bare til at gå op ad et rødt tæppe? tænkte Ivy.

Under det skærende neonlys kæmpede hun, Olivia og hr. Vega sig vej frem mellem brød og kager hen til afdelingen for babymad. Der var lidt mere luft i den gang.

”Undskyld mig,” sagde Ivy til et muskelbundet klædt i sort, der spærrede gangen.

Han snakkede i mobil og hørte hende ikke. ”Rød ræv under jorden,” mumlede han. ”Under jorden!”

”Hallo!” Ivy puffede til ham med albuen.

Muskelbundet kiggede ned på hende, gryntede og rykkede sig en millimeter, så hun kunne komme forbi.

”Hvad er der gang i her?” tænkte Olivia, mens hun omhyggeligt holdt sit kjoleslæb op, så ingen trådte på det.

Ivy kiggede sig omkring. Hun fattede ingenting. Hun kunne kun kende cirka halvdelen, fra dengang hun var statist på filmsettet. Hvem var alle de andre? Lige da hun passerede bleerne, stod hun pludselig ansigt til ansigt med Sophia Hewitt, hendes bedste ven.

”Hvad i alverden laver *du* her?” spurgte de i munden på hinanden.

Sophia havde en kort, sort, langærmet kjole på sammen med et par sort- og hvidstribede strømpebukser. Kameraet lå klart i hendes hænder.

”Den kvindelige stjerne er af en eller anden mystisk grund og verdenskollaps blevet forsinket, så vi bliver alle sammen nødt til at vente, til hun er klar,” forklarede Olivia.

”Og jeg må sige,” tilføjede hr. Vega, ”at det virker *en smule* uorganiseret.”

Sophia lo og slog ud med armene. ”Svaret på mystikken er lige her.”

”Her?” Olivia kiggede rundt på de pastelfarvede baby-mælkeprodukter.

”Ja, altså nedenunder,” sagde Sophia.

Det eneste, der var neden under Foodmart, var ... selvfølgelig! Bloodmart.

”Ej, hvor er det groft!” udrød Ivy.

”Hvad er groft?” måbede Olivia.

”Ja, Jessica må have tænkt, at hun trængte til en lille snack, før hun skulle posere for alle kameraerne,” knurrede Ivy. Det gik op for hende, at alle de folk, hun ikke kendte, måtte være Jessicas Phelps oppassere. Lige i nærheden stod der en pige i pink JP-merchandise fra top til tå og to bodybuilder-typer bag mørke solbriller. ”Hun lader hundredvis af gæster vente, så hun lige kan få sig en ’Vampet Delight’ eller noget i den stil.”

Sophia nikkede. ”Ja. Jeg er blevet tilknyttet hendes pressehold af *Vamp* magazine, og da Jessica var nået halvvejs hen til biografen, besluttede hun, at hun trængte til en lille snack. Hun er nedenunder lige nu og shopper, som om hun havde oceaner af tid.”

”Er du officielt tilknyttet bladet?” Hr. Vega så imponeret ud.

Ivy vidste godt, at Sophia var blevet gode venner med Georgia Huntingdon, redaktøren på det mest populære modemagasin i vampyrernes verden. Det var sket, dengang tvillingerne var blevet fotograferet til forsiden af bladet.

”Jeg er den nye foto-korrespondent i Franklin Grove,” sagde Sophia med et stolt smil.

”Dræber!” sagde Ivy.

”Med alle de her stjerner i byen har jeg faktisk temmelig travlt,” sagde hun og snupede et hurtigt billede af Ivy og Olivia.

”Hold op!” Ivy slog for sjov ud efter kameraet, men Sophia grinede bare.

”I to var med i filmen, og I ser forrygende ud. Og hvis det kan give mig et godt ry i *Vamp*, så går jeg efter det!” Hun knipsede et nyt billede og ignorerede Ivys protester.

”Du var lige så meget med i filmen, som jeg var,” sagde Ivy. De havde begge været statister i nogle cafe-scener – sammen med den utålelige Charlotte Brown.

”Ja, men nu er jeg jo ikke søster til den lovende

nye superstjerne, vel?” sagde Sophia og blinkede til Olivia, men hun hørte overhovedet ikke efter.

”Sophia, har du set Jackson?” Olivia vred sine hænder. ”Er han her også?”

Sophia nikkede. ”Jeg tror, jeg så ham henne ved grønsagerne for et par minutter siden,” svarede hun.

Ivy håbede, at Jessicas lille snackpause ikke havde ødelagt Jacksons planer, hvad angik den røde løber. Det var på høje tid, at hendes søster kom ud af skyggen og frem i lyset.

”Åh, tak.” Olivia vendte sig mod hr. Vega. ”Må jeg gå hen og finde ham?”

”Selvfølgelig, min skat,” svarede han. ”Bare find os igen, før du forlader det her sted.”

Det var begyndt at tynde lidt ud i menneskemængden, da Olivia smuttede af sted. Henne ved slagterens delikatesser så Ivy en lav mand. Han stod med ryggen til og fægtede med armene foran en assistent med headset på.

”... tro, at hun kan gøre det her! *Non, non!*” sagde han med tyk, fransk accent.

Ivy vidste med det samme, hvem det var: Philippe, filmens instruktør. Og hun vidste også

– fra dengang hun var statist – at han var suveræn i rollen som hidsig gnavpot. Han måtte være rasende over Jessicas lille afstikker.

”Mon jeg skulle prøve at tage et billede?” sagde Sophia.

”Ja, hvis du vil have din hånd bidt af,” svarede Ivy. ”Han ser mere rødglødende ud end sædvanlig.”

”Ivy! Sophia!” En smart kvinde i en skræddersyet, sort buksedragt vinkede til dem fra køledisken med frisk fisk.

”Det er Lillian!” sagde Sophia og vinkede tilbage.

”Kom!” Ivy tog sin fars hånd og trak ham derover. ”Far, det er Lillian Margolis. Hun var instruktørassistent på *The Groves*.”

”En af flere, ja,” sagde Lillian og rakte sin spinkle hånd frem. Hun havde et enkelt, men elegant sølvarmbånd om håndleddet. Hendes normalt forpjuskede, sorte hår var blevet tæmmet i en klassisk knold, fastholdt af et smukt hårspænde med en onyks. Hun lignede Audrey Heppingburn i et af hendes klassiske romantiske vampyr-filmhit.

”Goddag,” sagde hr. Vega med et lille buk. To lyserøde pletter sprang frem på hans normalt blege

kinder, da han tog Lillians hånd i sin. ”En fornøjelse at træffe dig,” mumlede han. ”Og kald mig endelig Charles.”

”Dejligt at møde dig, Charles,” sagde hun og smilede yndefuldt.

Hun gav Ivy og Sophia et knus og vendte sig så mod hr. Vega igen. ”Du har to meget talentfulde døtre, Charles. Jeg håber, Olivia vil nyde den færdige film her i aften.”

”Det er jeg sikker på, vi alle sammen vil,” svarede hr. Vega smilende. ”Æhm ... hvor længe har du været i filmbranchen?”

Lillian vippede pegefingeren foran ham. ”Det er mistænkeligt tæt på at spørge en kvinde om hendes alder.”

”Nej, nej ...” Hr. Vega så fåret ud. ”Det, jeg mente ...”

Lillian afbrød ham med et grin. ”Lad os bare sige, at jeg har været med på femten filmproduktioner. Og hvad laver du så?”

”Han er indretningsarkitekt,” sagde Ivy stolt. ”Hvis du godt kan lide mørke, fløjlsagtige ting, så er han lige din mand.”

”Er det rigtigt?” Lillian hævede øjenbrynene.

”Mit hjem i Los Angeles trænger faktisk til at blive fikset lidt op.”

”Åååh,” hvinede Sophia. ”Los Angeles!”

”Jeg elsker Los Angeles,” sagde hr. Vega glad og tog fusen på Ivy. Totalt. Han havde kun været der en gang, og med al det solskin, der var der, var det ikke lige vampyrernes foretrukne sted.

Lillian smilede af hr. Vegas begejstring, og Ivy blev nødt til at tjekke, at hendes far ikke var blevet invaderet af et rumvæsen: bleg hud, ikke grøn ... tjek. To øjne, ikke fem ... tjek. Altså, stadig en vampyr, ikke et rumvæsen. Men han var jo helt kåd. Altså – så kåd man nu kunne være, når man var så stilfuld og fattet som hendes far.

”Måske kunne I alle sammen komme og besøge mig i Hollywood og give mig nogle ideer til indretningen,” foreslog Lillian.

Hr. Vega bukkede let. ”Med fornøjelse, hvis du mener, at min smag passer til din.”

”Jaaa ...” Lillian lænede sig lidt frem mod hr. Vega, som om hun ville fortælle ham en hemmelighed. ”Ligesom dig, så er min smag – kulinariske smag – alle mulige former for rødt kød.”

”Vil det sige, at du er ...” Ivy tog sig i det. Hun

ville ikke bryde Nattens Første Lov. Ingen mennesker måtte nogensinde vide noget om vampyrers eksistens. Og eftersom det var så svært at se, hvem der var vampyr, og hvem der ikke var, så skulle man passe lidt på, når man mødte nogen, man mistænkte for at være vampyr uden at vide det med sikkerhed.

”Og jeg er ret vild med blodpuder med skumfiduser,” sagde Lillian med et lille fnis.

Ivy fniste også. *Sejt*, tænkte hun.

”Jeg tror, der står et bord med drinks ovre ved kølediskene,” sagde hr. Vega, pludselig lige så kæk, som dengang de var på Mr. Smoothies for et par uger siden, men denne gang virkede det ægte. ”Kunne du tænke dig en drink, Lillian?”

”Jeg går med derhen,” svarede hun, og så vandrede de to af sted, mens de sludrede om en lille smuttur til Los Angeles.

”Milde mørke, vi skal til Hollywood,” hvinede Sophia.

”Top-nederen!” grinede Ivy. Hun kunne ikke vente.

❧ KAPITEL 2 ❧

Foodmart var næsten tomt nu. Muskelbundet fra før drønedede forbi dem. ”... på vej ned i hullet efter kaninen,” mumlede han ned i sin mobil.

”Det er det mest lamme kodesprog, jeg nogensinde har hørt,” sagde Ivy. Men i det mindste var alle Jessicas oppassere forsvundet nedenunder, så nu var det til at trække vejret oppe i Foodmart igen.

”Kom, lad os finde Olivia og fortælle hende, at vi skal til Hollywood!” sagde Ivy og trak Sophia gennem området med frosne grønsager.

”Hej!” sagde en ubarberet, ældre fyr i en *Harker Film*-T-shirt og kiggede lige på Ivy. ”Du var ret god!”

